

En Karanlık Gecelerimin Eşlikçisi

— irem-dogan · 03 Aralık 2025

Elimi uzatıyorum,
cam gibi çatlıyor içimdeki dünya,
keskin kıymıklarıyla savruluyor bütün hayallerim.

Neyi istesem, hangi yöne baksam,
kapılar gürültüyle yüzüme kapanıyor.

İlk kez yüzleşiyorum;
ne saklanmak kaldı, ne kaçmak.

Hep derler ya:
"En karanlık gecenin ardından bile güneş doğar."
Zihnimin uğultusunu bu inançla kısmaya çalışıyorum.

Ne düşmek, ne dibe batmak benim payıma düşen.
Hiç çıkmadım ki düşeyim.

Öyle sıkı örüldü ki ağ,
her telde, her kırırtıda
Tanrı'nın parmak izleri çarpıyor gözlerime.

Yazgı.

İnsan, her şeyin yalnızca yüzeyini görüyor.
Yalnızca bir tanışma, yalnızca bir rastlantı sanıyor.
Ta ki Tanrı ona en tepeden manzarayı izlettirene dek.

İşte o an,
iplerin üzerinde gezinirken gözlerin—
anlıyorsun.

Oysa öylesine geldin sanıyordum hayatıma.
Bizi aynı satıra yazmak için
kaç çark döndü,
kaç kez baştan yazıldı evren—

nereden bilebilirdim, sevgilim.

Biz şanslı olanlarız belki de.

Onca acı, onca kayıp...

eğer bilseydim bu gecenin tortusunun ardında

senin gülüşünün beni beklediğini...

bir an—bir an bile—gözyaşı dökmezdim geçmişe.

Ne sen, ne de bir başkası bilmiyor, sevgilim.

Tüm bu maskelerimin ardında

her düştüğümde Tanrı'nın gölgesine sığınan

o küçük kıızı

kimse duymadı.

O, biliyor.

O, görüyor.

O... hep duyuyor.

Acıdan yarına uyanamayacağımı sandığım günlerde,
saatlerce dudaklarımdan tek bir kelime dökülmediğinde,
aylarca bir insan yüzü görmediğim bile.

O dört duvar arasında hep tavana, hep göğe baktım.

Kendimi zincirlediğim bu zindandan çıktım.

İnançlı mıydım... bilmiyorum.

Öyle olsam bile, bunu bayrak yapmak istemedim.

Benim için inanç, bilmediğim dilde sözler ezberlemek değil;
sahte bir bağlılık oyunu izletmek—hiç değil.

Evet, her karanlıkta sorguladım.

Sorgulamak da inançtı.

Zihnimi delen şüphelere rağmen,

dizlerimin üzerinde secde etmek.

Evet, kapalı kapıların ardında yakardım göğe.

Saklamak değil—yalnızca O'nun huzurunda var olmak.

Varlığımın özüyle, yalan dolandan arınmış halde.

Kimseye—hiç kimseye—anlatmadım kalbimin dilini.
Ama O, hep hep duymuş meğer.
Nereye döneceğimi, hangi kararların beni sana getireceğini...
çoktan biliyormuş.

Şimdiyse, bu döngünün yine başındayım.
Bir tesbihin tanelerini sayar gibi—
yine geri döndüm.

Daha dikenli belki de yol.
Daha tahammülsüzüm belki.
Fakat biliyorum...
O yolun her kıvrımı, her engeli
beni bize hazırlıyor.

Gecem sabaha döner mi bilemem.
Tek bildiğim, en karanlık gecelerimin eşlikçisi
sensin.
Tanrı, artık yalnız yürümemi istemiyor olmalı.

Kaybettiğim gücü, hevesi...
senin bir bakışınla,
sesinin bir anlık titreşimiyle
tutuşturduğunu—
evet, onu da biliyor.

Bense, sevgilim,
o gece...
vazgeçtiğimde,
senin mutlu olmanı dilemiştim—
diğer yarın kim olursa olsun, onunla.